

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ВРХОВНИОТ СУД НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА, во совет составен од судиите: Зирап Лимани - претседател на советот, Мирјана Радевска Стефкова, Беса Адеми, Емилија Илиевска и д-р Марика Матеска - членови на советот, во правната работа на тужителот Тони Илиевски од Б., против тужените Дијана Рибак и Раде Шупица сите од Б., за надомест на штета, вредност на спорот 2.169.178,00 денари, одлучувајќи по ревизијата изјавена од тужителот преку полномошникот Васко Стојков, адвокат од Б., против пресудата на Апелациониот суд Битола ГЖ.бр.406/14 од 18.03.2014 година, на седницата одржана на ден 19.11.2015 година, донесе:

ПРЕСУДА

Ревизијата на тужителот, СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНА.

СЕ ЗАДОЛЖУВА тужителот да му ги надомести на третотужениот Раде Шупица од Б., трошоците на постапката сторени по повод поднесениот одговор на ревизија во износ од 27.450,00 денари, во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Поголемото барање на третотужениот за надомест на трошоците по повод поднесениот одговор на ревизија, за разликата од досудениот износ до побараниот износ од 27.540,00 денари, СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНО.

Образложение

Основниот суд Битола со пресуда П4.бр.188/13 од 18.12.2013 година, тужбеното барање на тужителот со кое барал да се задолжат тужените солидарно со В.Р. да му исплатат на име надомест на штета вкупен износ од 1.599.917,00 денари со камата како во изреката на пресудата, како и да му ги надоместат процесните трошоци во износ од 263.817,00 денари, го одбил како неосновано. Судот го задолжил тужителот да им ги надомести на тужените процесните трошоци и тоа на првотужената во износ од 54.860,00 денари и на третотужениот во износ од 206.504,00 денари во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Апелациониот суд Битола со пресуда ГЖ.бр.406/14 од 18.03.2014 година жалбата на тужителот ја одбил како неоснована и ја потврдил пресудата на Основниот суд Битола П4.бр.188/13 од 18.12.2013 година. Судот го задолжил тужителот да му ги надомести на третотужениот второстепените трошоци во вкупен износ од 27.541,00 денари во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Против второстепената пресуда, ревизија изјави тужителот преку полномошник, поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка и погрешна примена на материјалното право, со предлог ревизијата да се усвои, побиваната пресуда да се преиначи на начин што ќе се укине првостепената пресуда и предметот ќе се врати на повторно одлучување или побиваната пресуда да се преиначи на начин што ќе се усвои изјавената жалба на тужителот и ќе се преиначи првостепената пресуда и во целост ќе се усвои тужбеното барање на тужителот.

Одговор на ревизија изјави третотужениот, преку полномошник, со кој во целост ги побива наводите во ревизијата и предлага истата да се одбие како неоснована, и да се задолжи тужителот со трошоците во постапката.

Врховниот суд на Република Македонија, по проучување на списите во предметот, наводите во ревизијата и одговорот на ревизијата, испитувајќи ја побиваната пресуда во смисла на член 377 став 3 од Законот за парничната постапка, најде:

Ревизијата е неоснована.

Неоснован е ревизискиот навод за сторена суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од член 343 став 2 точка 13 од Законот за парничната постапка. Ова од причина што, според Врховниот суд на Република Македонија, побиваната пресуда со која е потврдена првостепената пресуда е јасна и разбирлива, истата содржи доволно образложени причини за решителните факти и може во целост да се испита.

Неоснован е наводот во ревизијата за сторена суштествена повреда на парничната постапка од член 343 став 1 во врска со член 8 од Законот за парнична постапка. Ова од причина што, пониските судови во текот на постапката ги утврдиле сите факти кои се од решително значење, односно извршиле совесна и грижлива оцена на секој доказ посебно и на сите докази заедно, и врз основа на резултатите од целокупната постапката донеле правилни и законити одлуки.

Неоснован е наводот во ревизијата на тужениот за погрешна

примена на материјалното право.

Имено, од доказите изведени во текот на постапката, било утврдено дека тужителот и правното лице ТУД А. на 09.05.2008 година склучиле договор за купопродажба на стан, за купопродажна цена од 900.000,00 денари, солемнизиран на 24.07.2008 година под ОДУ бр.430/08. Договорот бил потпишан од страна на управителот на правното лице ТУД А. - В.Р. и тужителот во својство на купувач. Судовите утврдиле дека договорните страни се договориле реалната цена за станот да изнесува 35.000 евра во денарска противвредност, па поради тоа на 22.07.2008 година склучиле договор за меѓусебно пребивање на побарувањата помеѓу управителот на ТУД А., тужителот и сведокот Т.В..

Понатаму, судовите утврдиле дека по солемнизацијата на договорот за купопродажба, тужителот на 25.08.2008 година се евидентирал во Агенцијата како сопственик по Имотен лист број 870 за КО О., по што стапил во владение. Во врска со предметниот стан, а по предлог на доверителот С. банка АД Б., на 15.07.2009 година, била поведена извршна постапка за продажба на станот оптоварен со хипотека на должникот ТУД А. ДОО Б.. Воедно, судовите утврдуваат дека во постапката за извршување која што се спроведувала кај извршителот М.Д. се вклучил и тужителот со тоа што поднел приговор против налогот за извршување за неправилности, меѓутоа таквиот приговор бил одбиен со решение на Основниот суд Охрид ППНИ.бр.307/09 и ППНИ.бр.312/09 од 23.09.2009 година. Судовите утврдуваат дека, во извршната постапка тужителот платил износ од 1.409.557,00 денари како и трошоци за извршување, на кој начин извршувањето било запрено.

Со решение СТ.бр.20/10 од 14.07.2010 година над Друштвото А. ДОО била отворена и спроведена стечајна постапка, и истата била затворена откако претходно била извршена конечна распределба на стечајната маса на стечајниот должник по што друштвото било избришано од трговскиот регистар. Судовите заклучиле дека тужителот претрпел штета со склучувањето на договорот за купопродажба на станот кој бил оптоварен со хипотека, по вина на управителот на друштвото А. ДОО - В.Р.. Судовите висината на реалната штета што тужителот ја претрпел ја извлекуваат од износот што тужителот го платил во извршната постапка.

Со пресуда П1.бр.241/11 од 15.01.2013 година, Основниот суд Битола делумно го усвоил тужбеното барање на тужителот и ги задолжил тужените Дијана Рибак, В.Р. и Раде Шупица солидарно да му исплатат на тужителот на име надомест на штета износ од 1.599.917,00 денари со камата на поединечни износи опишано во изреката на пресудата. Постапувајќи по жалбата на тужените, Апелациониот суд Битола, со решение ГЖ.бр.709/13 од 17.09.2013 година, жалбата ја усвоил и

наведената пресуда во делумно усвоениот дел према тужените Дијана Рибак и Раде Шупица ја укинал и ја вратил на првостепениот суд на повторно судење. Во повторената постапка, Основниот суд Битола со пресуда П4.бр.188/13 од 18.12.2013 година го одбил тужбеното барање на тужителот за солидарна одговорност на тужените Дијана Рибак и Раде Шупица заедно со В.Р. за надомест на штета.

Врз основа на утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, во целост прифатена од второстепениот суд, според наоѓањето на Врховниот суд на Република Македонија, пониските судови правилно го примениле материјалното право од членовите 166 став 3 во врска со член 231 и член 236 од Законот за трговските друштва, кога тужбеното барање на тужителот да се задолжат прво и третотужените солидарно со В.Р. да му ја надоместат штетата, го одбиле како неосновано.

Во конкретниот случај, по наоѓањето на Врховниот суд на Република Македонија, правилно пониските судови застанале на стојалиште дека првотужената и третотужениот како содружници во правното лице Адарма, не се во обврска према тужителот за надомест на штета. Ова произлегува од фактот што тие не знаеле дека управителот В.Р. извршил продажба на станот по пат на фалисфикувана одлука на друштвото, на кој начин сторил злоупотреба на својството на управител. Во таа насока, пониските судови врз основа на графолошко вештачење утврдуваат дека одлуката за продажба на предметниот стан била фалсификат, бидејќи потписите на прво и третотужениот не се идентични со оние ставени на одлуката. Дека на прво и третотужениот не им била позната продажбата на станот, говори и фактот што ниту одлуката за продажба на станот ниту договор за регулирање на меѓусебните права и обврски помеѓу правното лице, тужителот и В.Р., не биле заведени во деловната евиденција на правното лице, поради што правилен е заклучокот на пониските судови дека тужените не можеле да знаат односно да реагираат за извршената продажба на станот. Дополнително, за поткрепа на оваа констатација, пониските судови утврдуваат дека кога третотужениот дознал за продажбата и фалсификувањето на потписот, односно од доставување на тужбата, истиот повел кривична постапка против В.Р., во која истакнал и посебно барање за поведување на постапка за ништовност на договорот за продажба. Според тоа, овој суд е на мислење дека на страна на прво и третотужените нема вина како основ за надомест на причинетата штета од второтужениот.

Неоснован е ревизискиот навод дека тужените се одговорни за причинетата штета од причина што не постапувале со внимание на уреден и совесен трговец. Ова ако се има во предвид фактот дека третотужениот поднел предлог за отворање на стечајна постапка над

друштвото А., бидејќи сметката била блокирана повеќе од 45 дена, во која постапка доверителите биле повикани да ги пријават своите побарувања. Фактот дека прво и третотужените не знаеле или не можеле да знаат за донесената одлука и продажбата на станот, според овој суд, не значи дека истите се одговорни за надоместување на штетата.

Врховниот суд на Република Македонија, ги ценеше и останатите ревизиски наводи, но најде дека се без влијание за поинакаво одлучување.

Согласно член 158 став 1 и 2 и член 160 став 1 од Законот за парничната постапка, судот го задолжи тужителот да му ги надомести на третотужениот трошоците во постапката по повод ревизијата во вкупен износ од 27.450,00 денари, кои се однесуваат на трошоци за состав на одговор на ревизија износ од 5.850,00 денари и трошоци за судска такса за одговор на ревизија во износ од 21.600,00 денари, а согласно Тарифата за награда и надоместок на трошоци за работа на адвокати и Законот за судските такси.

Судот го одби поголемото барање на третотужениот за надомест на трошоците во постапката, за разликата од побараниот износ од 27.540,00 денари до досудениот износ од 27.450,00 денари, од причина што видно од налогот за уплата, третотужениот судската такса за одговор на ревизија ја платил во износ од 21.600,00 денари, а не колку што побарува 21.690,00 денари.

Поради наведеното, следуваше Врховниот суд на Република Македонија ревизијата да ја одбие како неоснована, согласно член 384 став 1 од Законот за парничната постапка.

Пресудено во Врховниот суд на Република Македонија на ден 19.11.2015 година под Рев2.бр.590/2014.

Претседател на советот - судија
Зирап Лимани с.р.

За точноста на отправокот т в р д и: секретар

